

הפיה בת-צחוק

מספר פעמים נאלצה אמא של מרגלית לקרוא לה בוקר אחד עד שמרגלית ענתה, כי עיניה החומות היו רדומות ולא רצו להיפתח. "בואי חמודה! אנא מהרי, כי אני רוצה שתרוצי למכולת לפני ארוחת הבוקר!" קראה אמא מהמטבח.

"אוי!" קראה מרגלית "אני לא רוצה לקום!" והיא כיסתה את ראשה בכרית, וכך זחלה מהמיטה אחורנית. בגדיה היו פזורים בכל החדר והגרביים היו הפוכות. כפתורי השמלה לא רצו להסגר ואמא נאלצה לעלות כדי לעזור לה להתלבש.

היום של מרגלית התחיל רע מאוד כי הכל התנהל במהופך. "עכשיו מהרי, חמודה" אמרה אמא כשהיא נתנה לה סל למצרכים. מרגלית טרקה את הדלת אחריה כשיצאה, וכעסה כל כך שלא הרגישה כלל את היום היפה, את השמש הזורחת וציוצי הציפורים שברכו אותה מצמרות העצים.

"כל כך רחוק ללכת למכולת" מלמלה מרגלית לעצמה כשהיא גוררת את רגליה בדרך. "הלו מרגלית!" נשמע פתאום צחוק עליז. מרגלית ראתה פיה קטנה שישבה על אבן בצד הדרך. בגדיה היו ירוקים עד כי קשה היה להבחין בה בין העלווה. היא חבשה כובע מחודד ואדום עם נוצה תקועה עליו. שתי שערות ארוכות הסתרחו מגבות עיניה והתפתלו מעל הכובע. היא הייתה קטנה כמעט כמו הבובה של מרגלית. "מי את ומאין באת?" קראה מרגלית, כי נדמה היה לה שזה היצור המצחיק ביותר שראתה אי-פעם. "אני בת-צחוק מהארץ נדמה-לי" ענתה הפיה "האם את לא כועסת מדי ביום היפה הזה?" "לא רציתי לקום!" קראה מרגלית "ואני שונאת ללכת למכולת. זה רחוק מדי!" היא שמה את הסל על הארץ והתיישבה ליד הפיה. "זה מצחיק" צחקה בת-צחוק "למאות ילדים כמוך קשה לקום בבוקר כשקוראים להם, ואחר כך כועסים כל היום."

כל דבר לא נעים ושנוא!"
"אבל אני חייבת לרוץ למכולת, גברת

בת-צחוק!" קראה מרגלית "והדרך כל כך ארוכה ומעייפת."
"אבל ככל שהדרך שלך ארוכה יותר כך תוכלי למצוא בה יותר אושר, חמודתי!" ענתה בת-צחוק, כשעיניה מבריקות "הביטי על השמיים הכחולים והשמש הזורחת ושירי עם הציפורים המצייצות כשאת רצה ואז תראי שהדרך היא קצרה מדי ותחזרי עוד לפני שתרגישי בכך. רק תנסי ותראי."
מרגלית הסתכלה על הדרך בחיוך ובאמת, לא נראה לה שהמכולת רחוקה כל כך וכשהסתובבה ראתה שהיא יושבת לבדה על

"אני לא רציתי לכעוס, אך לפעמים לא אוכל להתגבר" ענתה מרגלית.
"אך את יכולה, מרגלית" אמרה הפיה ברצינות כשהיא מנפנפת אצבעותיה הקטנטנות לפני אפה "ואגיד לך איך. כדבר ראשון כשאת מתעוררת בבוקר את צריכה להגיד לעצמה 'הו, איזה יום יפה יהיה היום!' ואחר כך להרים את ראשך ולקחת שלוש נשיפות עמוקות. אחר כך את צריכה לקפוץ מהמיטה אבל לזכור לשים על הרצפה קודם את בהונות רגליך. כי" המשיכה בת-צחוק "מכשפת-הכעס הזקנה תמיד מחפשת ילדים שיוצאים מהמיטה אחורנית. וכשהם עושים כך היא תופסת אותם בעקבות שלהם והופכת את כל היום שלהם על הראש. אבל אם תצאי מהמיטה עם הבהונות קודם, אהיה שם כדי להתחיל לך יום נעים ומכשפת-הכעס תצטרך לחזור לארץ נדמה-לי ולהסתתר מרוב בושה!"
"אכן, הבוקר יצאתי מהמיטה אחורנית" אמרה מרגלית. "אני יודעת זאת, חמודתי" צחקה בת-צחוק "וכל פעם מכשפת הכעס עושה לך

מרגלית הרימה את הסל ורצה למכולת
כשהיא מפזמת בקול רם ולפני שהספיקה
לחשוב עד כמה שהדרך למכולת ארוכה,
הייתה כבר שוב בבית, וסיפרה לאמא על
הפיה הקטנה והמוזרה מארץ נדמה-לי.
"לא יתכן. הרי לא היית זמן כה רב כדי לעצור
ולדבר עם מישהו בדרך" צחקה אמא "את
בטוחה שלא חלמת?"
מרגלית התחילה לחשוב שזה אולי באמת
היה רק חלום, אך למחרת בבוקר, כשקרני
השמש הזהובים הציצו בין וילונות חדריה,
עשתה בדיוק כפי שאמרה לה הפיה
בת-צחוק. קודם כל התעוררה וקראה "איזה
יום יפה היום!" ואז קפצה מהמיטה מהר, עם
בהונות רגליה קדימה.
וזה בטוח שמכשפת-הכעס נאלצה לחזור מיד
לארץ נדמה-לי ולהסתתר שם, כי מרגלית
בילתה יום נהדר עם הפיה בת-צחוק.
"אני מקווה שכל הילדים ישמעו על המתכונת
שלי ליום אושר" אמרה בת-צחוק "כך שכל יום
שלהם יהיה מלא אור השמש ושמחה!"

